

a rózsaszínű örök vadászmezőkre
mindez mintha tegnap lett volna!
elindultam ma reggel hatkor
az indián csikójának nyomában!
aahahah ha! kiáltoztam a hegyek között
imitt-amott üres coca-colás üvegekbe botlottam
tehát, jó nyomon voltam!
és még mindig ott vagyok!

BRANKO ČEČEC

A BŐR MONDATTANA, A HOLDFÉNY SZINTAXISA

A számok lekopnak a képernyőről.
Lemaradok, tehetetlen és néma vagyok.
Mintha felújítottak volna
a nyelv és a bor egy elkésett filozófiájában
hajlandó vagyok mindenféle patetikus lesiklásra
annak ellenére, hogy a kislány az óra mutatójáról
elaludt a kialvatlan éjszakák ölében
és a horgászok mendemondáiban,
melyekből idillikus irodalomtörténet csordogál.

Az esszé
váratlan veszélyeket rejt:
újabb és újabb magyarázatok érkeznek
a megzápult szavakra, az elhasznált képekre
és a kölcsönként filmek jeleneteire:
a repülőgép zajának és a föld alatti világ porának
találkozása izzadt tenyereden:
újra szép vagy, örömteli és szelíd
a bőröm illata alá kúsztal
elbűvölő szoláris ragasztó
innen nincs visszaút, itt senki sem ugyanaz,
és az egészről csak az újságokból értesülünk,
mint az eltévedt pillangók haláláról
a felcsillanó fényben
a mélységes sötétség közepette

Azt mondom: gyere a tükrömbe
és rejts el a lehűtött emlékeid közé
talán majd egy kicsit felmelegszem,
és mosollyal az arcomon álomba szenderülök,
mintha feledés lennék,
csendes tenger és Polić Kamov
a barcelonai szerencsebarlangban.

Búcsúznak a hajók, hosszúlábú
és lézerujjú zongoristalányok integetnek,
mint minden hódítás során
innováció és halál:
érintésed ritmusa sztereóban bömböl,
bőröd könnyed villanása a holdfényben
a gát mellett, a tavaszban,
amikor a szelek még oly fiatalok,
az éj pedig hosszú, mint a kézirat,
egy hurkos l betű kanyarog
a távolban

IVAN ROGIC NEHAJEV

HÁROM OK, HORVÁTORSZÁG ELHAGYÁSÁRA

Három okot szoktak emlegetni, ami miatt el kell menni Horvátországból. Az első a szegénység. Nem vagyok egy tehetséges csempész, és az apám se volt az álmok kufárja, hogy kinyissa előttem a mennyország kézikönyvét, vagy hogy belém sulykolja az állammal kapcsolatos ismereteket, amiket a fürdőszoba almáriumában tarthattam volna. Ezeket az öröklött hiányosságokat nem tudom bepótolni. Időközben, sajnos, a szegénység úgy megszeretett, hogy nem akar elhagyni, már egész jól megértjük egymást. A hónap utolsó hetén átadom magam a csillagok kegyelmébe, majd ők rendezik sorsom. Ha azt mondom: égbolt, akkor arra a napszakra gondolok, amikor félrevonulok, és ki kellene vágni a kalendáriumból a napokat, és összeragasztani az újabbakkal. A másik ok a nagyvilág. Sokan azt mondják, hogy ők kozmopoliták és számukra Madagaszkár épp oly közeli, mint a gyomorgörcs. Ezzel szemben velem másképp van. Úgy érzem, sehol sem érezném olyan jól magam, mint itt. Hogy ki és mi vagyok – azt meghatározza a hely, ahol állok, ugyanúgy, mint a különböző állami